

DE MOORD OP MIJN VADER

CARINA BERGFELDT

LITERAIRE THRILLER

‘Wraakzuchtig debuit
voor *Dexter*-liefhebbers.’
– Mons Kallentoft

Over het boek

Twee bevroren voeten steken uit boven het ijs van het Simsjönmeer. Ze zijn van Elisabeth Hjort, een jonge moeder die al enkele tijd spoorloos verdwenen was. Alle aanwijzingen wijzen in de richting van een geweldsdelict.

Voor rechercheur Anna Eiler roept de mysterieuze moord onplezierige herinneringen op aan het verleden en voor de journalisten van de lokale krant vormt de zaak een welkome afleiding van de januaristilte. Verslaggevers Julia Almliden en Ing-Marie Andersson duiken beiden in het dossier en raken steeds meer betrokken bij de opmerkelijke geschiedenis van Elisabeth Hjort.

Op hetzelfde moment wordt er elders in de stad met de grootste nauwkeurigheid gewerkt aan het plannen van de perfecte moord. De moordenaar-in-spe put inspiratie uit de tv-serie *Dexter*...

Over de auteur

Carina Bergfeldt (1980) is journaliste bij *Aftonbladet*, het grootste dagblad van Zweden. Ze schreef onder meer over de aanslagen tijdens de Boston Marathon en deed verslag vanuit Gaza en Noord-Korea. Voor haar indringende reportage over het bloedbad op het Noorse eiland Utøya werd ze bekroond met de belangrijkste journalistieke prijs van Zweden, waarmee ze een van de jongste winnaars ooit werd. *De moord op mijn vader* is haar thriller-debuut.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Carina Bergfeldt

De moord op
mijn vader

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Fadersmord

© Carina Bergfeldt 2012

Published under arrangement with Nilsson Literary Agency, Sweden.

Vertaling

Corry van Bree

Omslagbeeld

Alexandre Cappellari / Arcangel Images (achtergrondbeeld);

Benny Ottosson / Maskot / Getty Images (vrouw)

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0318 2

NUR 332

This translation was supported by The Swedish Arts Council.

Voor Per.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

De dag des oordeels

Eindelijk ligt hij voor haar. Vastgebonden met acht rollen huishoudfolie, op het blauwe vouwbed dat ze voor vierhonderdne-genennegentig kronen bij IKEA heeft gekocht.

Ze inspecteert de dikke lagen doorzichtig plastic die ze om zijn voorhoofd heeft gewikkeld.

Om zijn ontklede lichaam.

Zijn borstkas.

Armen.

Buik.

Knieën.

En enkels.

Ze is er redelijk zeker van dat hij zich niet kan bewegen als hij bijkomt.

Ze luistert naar zijn ademhaling. Hij is onder narcose en is zich niet bewust van de verschrikkelijk oncomfortabele positie waarin zijn vastgebonden lichaam zich bevindt. Nog niet, tot nu toe.

Hij zal echter al snel merken wat er aan de hand is. Het zal hem binnenkort duidelijk worden.

Ze doet haar ogen dicht en telt de dagen in haar hoofd terug tot ze bij de eerste januari komt.

Wat heeft ze lang gewacht op deze dag.

Achienzeventig dagen. Of haar hele leven, afhankelijk van hoe je ernaar kijkt.

Ze wil hem niet wakker maken. Nog niet.

Ze heeft geen haast.

Niets van wat er de komende uren gaat gebeuren mag overhaast plaatsvinden.

Ze zal de tijd nemen die is nodig om hem te vermoorden.

1

Twee maanden en zeventien dagen eerder, zaterdag 2 januari 2010

Geheimen. Ze betekenen net zoveel als de persoon aan wie je ze het liefst wilt vertellen.

Het eerste wat ik wilde doen op de ochtend dat alles was veranderd, was me naar hem omdraaien en het vertellen. Het zeggen. Alles zeggen. Niets achterhouden. Er was niemand met wie ik het geheim liever wilde delen dan met hem.

Ik deed het echter niet.

Ik liet het geheim blijven wat het was. Een geheim. Iets wat daarna voor eeuwig tussen ons in zou staan. Een wig tussen ons zou drijven. Een kleine opening in ons vertrouwen in elkaar zou creëren waar de leegte kon binnenstromen. Een nest bouwen. Zich verspreiden.

Ik had geen keus.

Ik stond op, kleepte me aan en ging naar mijn werk.

En ik wist dat niets zou blijven zoals het was geweest.

2

Zaterdag 2 januari 2010

De thermometer die achter het raam hing stond op min zestien graden. Het had gesneeuwd. De eerste sneeuw van het jaar. Julia Almliden moest haar best doen om de cijfers te lezen omdat het raam, dat uitkeek op het verlaten parkeerterrein in de Mörkegatan in Skövde, bedekt was met rijp.

Ze legde haar vinger op het raam om te voelen of de fonkelende, kleine kristallen aan de binnenkant of de buitenkant zaten.

Ze smolten niet toen ze haar vinger erop legde. Aan de buitenkant dus. Julia snoof. De kristallen hadden net zo goed aan de binnenkant kunnen zitten.

De financiële afdeling van de krant bezuinigde op alles waarop bezuinigd kon worden. Pennen, schrijfblokken, overuren en radiatoren.

Gedurende de afgelopen winter was dat extra duidelijk geweest. De temperatuur op de redactie kwam nooit boven de achttien graden. Het was onmogelijk om een zinnig artikel te schrijven.

Voor de derde keer had ze een toets op het toetsenbord moeten aanraken om te zorgen dat de schermbeveiliging niet aansprong. Het moest er in elk geval uitzien alsof ze aan het werk was.

Ze zuchtte, ging zitten en probeerde het opnieuw.

De restanten van het kerstbuffet stinken.

Het gezin Johansson kan echter niet anders dan wennen aan de smerige stank die telkens als ze de deur opendoen in hun gezicht slaat.

De vuilnismannen weigeren bij het huis van het stel te komen uit angst voor de wolf die bezit van het bos heeft genomen.

‘Hoe moeilijk kan het zijn?’ mompelde ze terwijl ze de drie zinnen wiste.

Julia Almliden draaide zich om en keek naar haar collega Ing-Marie Andersson, die in haar gebruikelijke houding zat. Ze gebruikte haar rechterhand om het vest bij haar hals dicht te houden en haar linkerhand om te surfen. Ing-Marie werd bijna veertig, maar leek drie tot vier jaar ouder. Ze had een alledaags uiterlijk. Kroezend, roodblond haar dat was geknipt in een korte page en tot haar nek kwam. Een lichte huid en sproeten in een meestal onopgemaakt gezicht. De misdaad-journalist verborg haar slanke lichaam gewoonlijk onder dikke, gebreide vesten in discrete, neutrale kleuren. Het liefst bruin.

Hoewel, misdaadjournalist was een nogal geflatteerde omschrijving, dacht Julia. Als je de dronkemansruzie voor Bogens, een sporadische overval in Ryd en alle meldingen van huiselijke geweldpleging buiten beschouwing liet, dan gebeurde er niet veel in Skövde. Een onderdeel van Ing-Maries baan – naast het controleren van de gemeente – was om elke dag naar het politiebureau te bellen. Het was een taak die ze uiterst serieus nam en waaraan ze de voorkeur gaf boven al haar andere taken.

Julia bedacht schamper dat Ing-Marie zich nooit voorstelde als journalist voor gemeentelijke en districtskwesties, wat ze volgens haar arbeidscontract was, maar als misdaadjournalist. Hoewel hun chef het er niet mee eens was geweest, had Ing-Marie visitekaartjes met daarop de titel misdaadjourna-

list besteld, die ze had betaald van haar eigen geld. Ze stonden in een wit doosje op haar bureau naast de visitekaartjes die *Västgöta-Nytt* had betaald.

Ing-Marie pakte af en toe een van de door haarzelf aangeschafte kaartjes en frunnikte eraan. Nu leek ze echter ergens in verdiept. Julia wist vrij zeker dat ze een CSI-logo zou zien als ze zich naar voren zou buigen om op het beeldscherm van haar collega te kijken. De drie series waren favoriet bij Ing-Marie. Ze beklagde zich vaak over het gebrek aan moorden in Skövde van het kaliber van New York, Miami of Las Vegas. Ing-Marie was over het algemeen een heel zwijgzame vrouw, maar als ze haar mond opendeed tijdens de gezamenlijke ochtendvergadering, was dat vaak om in het kort te vertellen wat er de vorige avond om negen uur op Kanaal 5 was uitgezonden, zoals lichamen die waren opgegeten door alligators, gokkasten die waren ingesmeerd met cyanide of taxichauffeurs in gele auto's die met een lijk in de kofferbak rondreden.

Julia bedacht hoe teleurgesteld haar collega moest zijn over Skövdes onvermogen om bij te dragen met een Horatio Caine, een Mac Taylor of een Gil Grissom. Ze had er geen idee van of Ing-Marie een relatie had – de misdaadjournalist vertelde nooit iets over haar privéleven – maar Julia kon het zich niet voorstellen. Ing-Marie had in elk geval geen kinderen en was nooit getrouwd geweest, dat had Julia in een nieuwsgierige bui opgevraagd bij het bevolkingsregister. Ing-Marie leek te leven voor haar droom om de grote moord op te lossen en geloofde dat de rest zou volgen als dat eenmaal was gebeurd.

Julia dwong zichzelf om niet meer naar Ing-Marie te kijken en zich opnieuw te concentreren op haar beeldscherm en de inleiding die niet geschreven wilde worden. Er was op dit moment geen ruimte voor haar gedachten.

Julia gaf zichzelf een harde oorvijg en terwijl ze haar huid voelde branden, schreef ze het artikel.

De kerstham is beschimmeld, de nieuwjaarskreeft een stinkend skelet.

‘Laten we hopen dat ze voor de midzomerharing komen,’ zegt Herman Johansson berustend.

Het huis van het gezin wordt al twee weken geboycot door de vuilnismannen.

Julia glimlachte. Het zou in orde komen.

3

Ing-Marie Andersson haatte het gesmak.

Ze deed haar ogen dicht, masseerde haar slapen en had er spijt van dat ze de gele oordopjes die in de bovenste bureaula hadden gelegen vlak voor Kerstmis had weggegooid.

Ing-Marie beschouwde zichzelf niet als iemand met een opvliegend karakter, maar amusementsjournalist Lottie Strömberg werkte op haar zenuwen.

Haar enigszins mollige collega had twee eigenschappen die haar irriteerden: ze was lui en ze kletste uit haar nek.

En dat walgelijke gesmak was de druppel.

Ing-Marie wist dat Lotties schermbeveiliging aan zou staan, met naaktfoto's van Lotties net zo onuitstaanbare vriend Stephan... en nog iets. Ing-Marie had nooit onthouden hoe hij heette. Lottie zou met open mond kauwgom kauwen terwijl haar vingers over haar nieuwe iPhone dansten.

Dat wist Ing-Marie allemaal.

Het waren allemaal dingen waardoor ze zich geprovoceerd voelde.

Daarom keek ze niet naar rechts, maar naar links. Algemeen journalist Julia Almliden leek verdiept in iets op haar beeldscherm. Ze observeerde haar tien jaar jongere collega zwijgend. Julia had haar blonde haar vandaag in een knotje. Ze droeg het altijd opgestoken, in een slordige staart of een strakke knot. Ing-Marie vroeg zich af hoe lang Julia's haar zou zijn als ze het over haar schouders liet hangen.

Julia zou het echter nooit los dragen. Dat was te vrouwelijk

voor haar en paste niet bij haar jongensachtige ‘jeans, T-shirt en ik kan voor mezelf opkomen’-houding. Julia glimlachte vaak en maakte een vriendelijke indruk, maar nodigde zelden uit tot diepere gesprekken.

Ing-Marie waardeerde de gereserveerdheid van haar collega. Tijdens de vier jaar dat ze inmiddels samenwerkten, sinds Julia Almliden als journalist bij *Västgöta-Nytt* was begonnen, hadden ze zelfs nooit samen geluncht, behalve tijdens de gezamenlijke kerst- en paasbijeekomsten waar ze verplicht naartoe moesten. Dat kwam haar uitstekend uit. Contact met collega’s was een verschrikking waaraan ze het liefst wilde ontsnappen, om meerdere redenen. Vooral om wat haar gedachten op dit moment voortdurend in beslag nam.

Ze keek rond in de haveloze ruimte waarin de krant was gehuisvest gedurende de tweeëntwintig jaar die ze er had gewerkt, en de zevenenveertig jaar daarvoor. Het gebouw aan de Mörkegatan was in veel opzichten een afspiegeling van de redactie. Die was vrij schamel en toonde een bijna net zo armzalige inhoud als je een beetje aan de oppervlakte krabde.

Ing-Marie was niet van plan zich daar schuldig over te voelen, ze was van mening dat de krant aanzienlijk zou verbeteren als de leiding vervangen zou worden. Haar blik bleef hangen op nieuwschef – en tevens hoofdredacteur – Sven Lindgren, die schuin achter Julia zat en langzaam in de krant van die dag bladerde terwijl hij tegelijkertijd in de telefoon praatte. Aan de vleierige toon te oordelen, had hij een van de prominente figuren van de stad aan de lijn. Ze wilde dat Sven Lindgren zich net zo druk maakte om de krant als om zijn imago. Het dikke, onnatuurlijk donkere haar was keurig geknipt. Hij droeg altijd een spijkerbroek, een donker colbert met een geruit overhemd van een duur merk waarvan hij het bovenste knoopje openliet, zodat zijn zwarte borsthaar zichtbaar was. Ing-Marie vroeg zich af of hij een peniscomplex had en het zwarte haar ervoor zorgde dat hij zich mannelijker

voelde. Zij vond dat hij eruitzag als een harige aap.

Sven Lindgren was drie jaar eerder aangenomen als hoofdredacteur bij *Västgöta-Nytt* in Skövde, nadat hij als plaatsvervangend nachtchef bij *Göteborg-Posten* in Göteborg had gewerkt. Hij had het blijkbaar aantrekkelijk gevonden om, in elk geval op papier, een krant te mogen leiden. Het was echter veel geschreeuw en weinig wol geweest. Sinds hij was begonnen als hoofdredacteur, had Sven Lindgren geen enkel origineel idee gehad, en elke maand lieten meer abonnees de krant in de steek om in plaats daarvan de concurrent *Skövde Nyheter* te lezen. Dat leek de tweeënveertigjarige man echter niet te deren. Zolang zijn haar dik was, zijn vrouw representatief was en hij, omdat hij ‘iemand was’, werd uitgenodigd voor alle officiële bijeenkomsten en diners in de stad, was Sven Lindgren tevreden met zijn leven.

Achter de plek van de hoofdredacteur stond Håckes bureau, dat leeg was. Natuurlijk.

Normaal gesproken zou Ing-Marie zich geërgerd hebben aan de nonchalance van haar collega's ten opzichte van het werk, maar vandaag was ze dankbaar dat niemand van de *Skövde*-redactie aanwezig was – in elk geval in gedachten.

Ze moest het niet doen.

Ze zou beter moeten weten.

Ze kon het echter niet laten. Het gevoel was zo nieuw. Zo sterk. En alle anderen waren bezig met hun eigen ding, redeneerde ze.

Daarom durfde Ing-Marie het aan om een nieuw venster op haar computer te openen en naar een site te gaan waarvan ze absoluut niet wilde dat haar collega's die zouden zien.

4

Op een afstand van zeshonderd meter van de krantenredactie, maar in gedachten jaren terug in de tijd, zat agent Anna Eiler achter de computer in haar werkkamer op het politiebureau. Ze had de deur dichtgedaan omdat ze met rust gelaten wilde worden.

Beelden van haat en dood en verdriet en machteloosheid. Ze had zo weinig tijd. Al die slachtoffers die al zo lang op genoegdoening wachtten. Ze wilde hun haar volle aandacht geven, wilde hun gerechtigheid geven. Nu.

Maar het was moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, om zich te concentreren.

Zoals gewoonlijk nam hij haar gedachten volledig in beslag.